

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **J. N.**
zastoupen JUDr. Zbyňkem Dvořákem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Jeronýmova 1894, 390 02 Tábor

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. prosince 2018, č. j. KUKHK-32203/DS/2018/DV-2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 9. 2018, č. j. MMHK/168951/2018/OP/Hej, sp. zn. P/1719/2018/OP/Hej, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením ustanovení § 4 písm. c) citovaného zákona, jehož se měl dopustit tím, že dne 22. 5. 2018 v 9:28 hod řídil na dálnici D11 v km 90 ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo značky BMW M6, r. z. X, kdy nerespektoval svislou dopravní značku "B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost", kterou byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku snížena na 80 km/hod. Měřicím zařízením LaserCam4, výr. č. LE0498, umístěným před sjezdem na Hradec Králové (GPS souřadnice: GPS šířka N 50°11.9167 GPS délka E 015°45.9371), byla vozidlu na vzdálenost 261,2 m naměřena hlídkou Policie ČR, Dálničního oddělení Pravy, rychlost 146 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 % tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 141 km/hod. Řidič tak překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 61 km/hod.

2. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Podle ustanovení § 35 písm. c) a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, byl žalobci dále uložen správní trest zákazu činnosti řízení motorových vozidel, a to na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci prvoinstančního správního rozhodnutí.
3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce se domáhal přezkoumání zákonnosti shora citovaného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky uplatněné v žalobě soustředil do následujících dvou okruhů. První z nich nazval: *„Nekonzistence - nevěrohodnost podkladového spisového materiálu a způsobu nakládání s tímto.“* Druhý okruh žalobní námitek nesl název: *„Nepřezkoumatelnost - procesní pochybení správních orgánů obou stupňů, když tyto se nedostatečně či vůbec vypořádaly s námitkami žalobce.“* Jelikož i přes jejich pojmenování žalobce dále tyto okruhy v podané žalobě argumentačně zřetelně nevymezil a neoddělil, vycházel krajský soud z obsahu podané žaloby jako celku.
5. Žalobce v prvé řadě rozporuje, že by se dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti. Má přitom za to, že předložené důkazní prostředky jsou nevěrohodné a zároveň z nich nelze bez určitých pochybností dovodit závěr o tom, že došlo ke skutku, který je mu kladen za vinu. Je rovněž toho názoru, že námitkami, které vznesl v průběhu řízení před správními orgány, se ty dostatečně nevypořádaly, a proto zatížily celé rozhodnutí vadou tzv. nepřezkoumatelnosti.
6. Nevěrohodnými shledal následující podklady pro vydání rozhodnutí. Jednalo se o záznam o přestupku (vytištěn dne 29. 5. 2018), který obsahuje fotodokumentaci údajného překročení rychlosti a videozáznam. Námitka směřuje do samotného pořízení a nakládání s výše uvedenými informacemi, přičemž žalobce konstatoval, že: *„postup, kdy je jakýsi záznam z měřicího zařízení stažen na přenosné zařízení (flash disk) a následně vytištěn a ze zařízení vymazán, nemůže důkazně obstát. Je tomu tak proto, že po stažení z měřicího*

zařízení není žádným způsobem zajištěno, že s podklady (zdrojovými daty) nebylo manipulováno.“ Žalobce následně doporučil, že: „Technicky i důkazně správný postup by měl být takový, že již vytvoření zdrojových dat proběhne technicky tak, aby získaná data obsahovala doložku konverze ve smyslu zákona o el. komunikacích, popř. digitální certifikát, který prokazuje neměnnost a validitu podaných dat. Jedině tak může být zajištěna věrohodnost výstupu, na jehož podkladě je vystavěno celé následující řízení.“ Své závěry ohledně postupu měření rychlosti vozidel, které žalobce shledává za jediné správné, podpořil odkazem na Smlouvu o nájmu zařízení pro měření rychlosti ze dne 26. 10. 2015. Tu rovněž navrhl provést jako důkaz v průběhu soudního řízení před krajským soudem.

7. Žalobce shrnul, že žalovaný nakládal s důkazními materiály způsobem, který umožňoval jakékoliv osobě tato data zmanipulovat. Namítal přitom, že jestliže policie sdělila, že zásah do souborů není možný a správní orgán z tohoto úsudku nekriticky vycházel, nemůže tato argumentace žalovaného obstát. Žalobce k této problematice dále doplnil, že nikdy netvrdil, že by s daty měl manipulovat konkrétní orgán nebo konkrétní osoba. Po celou dobu správního řízení pouze opakovaně tvrdí, že celý postup dokazování má vylučovat veškeré relevantní pochybnosti. Navrhl přitom, že by měl být jako důkaz proveden dokument, založený ve správním spisu, který obsahoval žalobcem doplněné informace a má prokázat snadnost manipulace s předmětnými důkazními materiály.
8. Pochybení shledal žalobce i v problematice tzv. kontrolních součtů, které mají být obsahem záznamu. Ty neměl správní orgán provést jakožto důkaz, přestože je používá k argumentaci v rámci napadeného rozhodnutí. V souvislosti s tímto procesním postupem učinil žalobce závěr, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti.
9. Žalobce rovněž brojí proti tomu, že správní orgán argumentuje vyjádřením soukromé osoby (SWARCO Trafic CZ), která je dle jeho názoru hmotně zainteresována na procesu měření, a proto takovéto vyjádření (které navíc rovněž nebylo provedeno jako důkaz) nemá být obsahem odůvodnění rozhodnutí v předmětné věci, a to zejména z toho důvodu, že bylo základem argumentace žalovaného.
10. Žalobce dále vytkl správnímu orgánu, že své závěry opíral o dokumenty, které obsahují informace, z nichž lze naznat možné rozpory se základními zákony fyziky. Konkrétně se ohradil, že: „Správní orgány opomíjí v rámci argumentace námitky směřující k tomu, že fyzikální zákony neumožňují, aby došlo k tak intenzivnímu snížení rychlosti během tak krátkého časového úseku, obzvláště za situace, kdy na záznamu není patrné žádné nouzové brždění vozidla, které by nutně vedlo k zásadní změně těžiště (naklonění) vozidla. Není možné opírat napadené rozhodnutí o dokumenty, které jsou evidentně v rozporu s fyzikálními zákony.“ Žalobce uzavřel, že měření rychlosti vozidla v jeho případě nemohlo proběhnout správně, přičemž tyto závěry naznal již v průběhu správního řízení, pročez požadoval po správním orgánu provést důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení LaserCam4, vyr. č. LE0498. Jeho žádosti však nebylo vyhověno. Dle jeho názoru se tak jedná o procesní pochybení správních orgánů (vada tzv. opomenutého důkazu).
11. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud pouze doplňuje, že této žádosti vyhověno nebylo, jak se podává z obsahu usnesení ze dne 21. 1. 2019 č. j. 30 A 2/2019-31, které nabylo právní moci dne 22. 1. 2019.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 1. 2019 plně odkázal na žalované rozhodnutí, v němž se, dle jeho názoru, věci podrobně zabýval. Po stručném osvětlení skutkového stavu dané věci dospěl k závěru, že zjištěné skutečnosti obsažené ve spisovém materiálu považuje za prokázané. Shrnul, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec, v úseku, kde byla rychlost jízdy snížena dopravní značkou „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“, na 80 km/hod., o 61 km/hod. Tato skutečnost byla řádně zadokumentována v oznámení přestupku Policií České republiky, včetně fotodokumentace a výslechu svědků.
13. K námitce týkající se nevěrohodnosti podkladů, na základě kterých bylo zahájeno řízení o přestupku v předmětné věci, žalovaný vysvětlil, že Policie ČR data měření oznámila příslušnému správnímu orgánu I. stupně. Radar, který k měření rychlosti použila, přitom musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“), a jeho prováděcím vyhláškám. Žalovaný vysvětlil, že radary musí mít platné typové schválení a musí být pravidelně kalibrovány. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/hod., pokud je zjištěná rychlost do 100 km/hod., respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/hod. (jako tomu bylo v daném případě). Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru, zohlednit ji musí sám policista nebo strážník. V daném případě byl přitom do správního spisu založen OVĚŘOVACÍ LIST č. 8012-OL-70413-17, vydaný dne 1. 11. 2017, vystavený Českým metrologickým institutem, který byl ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti.
14. K námitce vztahující se k zobrazenému výsledku měření, žalovaný zopakoval, že na Záznamu o přestupku (viz č.l. 7 a 8 spisového materiálu), se na listu č. 7 nacházejí 3 fotografie, kdy fotografie pořízené v čase 09:28:16 a 09:28:17 zaznamenávají přestupek a naměřená rychlost byla v obou případech 146 km/hod. a fotografie pořízená v čase 09:28:20 je snímkem dokumentujícím registrační značku měřeného vozidla, přičemž rychlost v tomto případě nebyla měřena vůbec, tedy je nulová.
15. Žalovaný poukázal rovněž na vyjádření společnosti SWARCO Traffic CZ, Praha, která v ČR zastává pozici zástupce výrobce příslušného měřiče rychlosti. V tomto vyjádření je vysvětleno, jakým způsobem je zajištěna ochrana dat proti jejich případné modifikaci a jaké okolnosti mohou způsobit nulové měření. Má za to, že o vyjádření výrobce lze opřít závěry rozhodování, pokud s tímto materiálem byl účastník řízení řádně seznámen, což v daném případě bylo splněno. Vyjádření výrobce obecně vysvětluje žalobcem namítané okolnosti.
16. Stran námitky vztahující se ke stanovisku Ministerstva dopravy, sp. zn. 310/2018-160-OTS/3 (dále také jen „Stanovisko“), na které se v odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně odvolává, se žalovaný vyjádřil v tom směru, že Stanovisko slouží k usměrnění činnosti správních orgánů a je pouhým doporučením správním orgánům. Samotné posouzení a vyhodnocení věci pak záleží již na příslušném správním orgánu.
17. Žalovaný zastává názor, že jeho závěry ob stojí, jelikož v řízení před správními orgány nevyšla najevo žádná pochybnost o správnosti provedeného měření rychlosti vozidla žalobce. Na podkladech, které byly založeny do správního spisu lze konstatovat, že v řízení nebyla zjištěna žádná okolnost zpochybňující správnou funkci měřícího zařízení. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle; části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně a žalovaný nevyjádřil nesouhlas ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
19. Ze správního spisu se podává, že žalobce se měl dopustit přestupku z nedbalosti tím, že dne 22. 5. 2018 v 9:28 hod., řídil na dálnici D11, v km 90, ve směru jízdy na Hradec Králové, osobní motorové vozidlo značky BMW M6, registrační značky X, kdy nerespektoval svislou dopravní značku „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“, kterou byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku snížena na 80 km/hod. Měřicím zařízením LaserCam4, výr. č. LE0498, umístěným před sjezdem na Hradec Králové (GPS souřadnice: GPS šířka N 50'11.9167 GPS délka E 015'45.9371), byla vozidlu, na vzdálenost 261,2 m, naměřena hlídkou Policie ČR, Dálničního oddělení Pravy, rychlost 146 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 % tedy byla vozidlu, jako nejnižší skutečná rychlost, naměřena rychlost jízdy 141 km/hod. Řidič předmětného vozidla měl v danou chvíli překročit nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 61 km/hod., čímž měl porušit dopravní značku „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“ a z toho mu vyplývající povinnost uvedenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.
20. Správní orgány rozhodovaly na podkladě následujících dokumentů, které byly založeny do správního spisu. Jedním z nich bylo „Oznámení přestupku“ ze dne 22. 5. 2018, č. j. KRPH-49121/PŘ-2018-050040, z něhož se podává, že žalobce dne 22. 5. 2018 v 9:28 hod. řídil na D11, v km 90, ve směru jízdy na Hradec Králové, osobní motorové vozidlo tovární značky BMW M6, registrační značky X. Nejvyšší dovolená rychlost byla stanovena v místě měření na 80 km/hod. Naměřená rychlost vozidla byla přitom 146 km/hod. (po odečtu odchylky 141 km/hod.). Bylo shledáno podezření z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.
21. Dále byl součástí spisového materiálu i úřední záznam ze dne 26. 5. 2018, záznam o přestupku pořízený měřicím rychlosti LaserCam4, výrobní číslo LE0498, fotodokumentace, videozáznam, OVĚŘOVACÍ LIST č. 8012-OL-70413-17, vydaný dne 1. 11. 2017 vztahující se k silničnímu rychloměru LaserCam4, výrobní číslo LE0498, s platností ověření do 31. října 2018, certifikát ze dne 21. 3. 2017 o proškolení policisty prap. P. K. k obsluze laserového měřiče rychlosti LaserCam4. Správní orgán I. stupně doložil do spisového materiálu dále výpis z evidenční karty řidiče - žalobce, protokol o ústním jednání vč. výsledku svědků, Vyjádření Policie ČR, Dálničního oddělení Pravy ze dne 21. 8. 2018, č. j. KRPH-49121-8/PŘ-2018-050040 a Vyjádření společnosti SWARCO TRAFFIC CZ s.r.o. Praha ze dne 25. 7. 2018.
22. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 9. 7. 2018 a současně ho vyrozuměl o předvolání svědků. Písemnost mu byla doručena tzv. fikcí doručení dne 25. 6. 2018. Ve stanoveném termínu proběhlo ústní jednání a dokazování za přítomnosti zmocněnce žalobce. Při něm byl také proveden výslech svědků - zasahujících policistů. Po provedeném ústním jednání a dokazování byla správním orgánem I. stupně žalobci stanovena lhůta 5 dnů k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 12. 7.

2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce k podkladům rozhodnutí s návrhem na doplnění spisového materiálu nebo zastavení řízení.

23. Správní orgán I. stupně poté požádal Policii ČR, Dálniční oddělení Pravy, o doplnění spisu a vyjádření k námitkám žalobce. Dne 21. 8. 2018 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření vedoucího Dálničního oddělení Pravy, Policie ČR a následně vyjádření firmy SWARCO TRAFFIC CZ s.r.o. Praha. Správní orgán I. stupně poté opětovně předvolal žalobce k ústnímu jednání nařízenému na den 19. 9. 2018. Ve stanoveném termínu proběhlo ústní jednání a dokazování za přítomnosti zmocněnce žalobce, který byl seznámen s obsahem spisového materiálu a vyjádřil se k podkladům rozhodnutí. Dne 19. 9. 2018 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí (č. j. MMHK/168951/2018/OP/Hej, sp. zn. P/1719/2018/OP/Hej), které bylo zmocněnci žalobce doručeno do datové schránky dne 21. 9. 2018. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o němž rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
24. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
25. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím*

předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

26. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
27. Rovněž v tomto případě připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
28. Jak již bylo nadepsaným soudem podotknuto shora, v části rozsudku týkající se obsahu žalobních námitek, žalobce i přes pojmenování (a avizovaného rozdělení) určitých okruhů žalobních námitek, tyto nijak přehledně neodděloval, ba naopak, své argumenty v obsahu žaloby opětovně prolínal, a to hned v rámci několika jím vznesených námitek. Krajský soud z tohoto důvodu přistoupil k jejich vypořádání jako jednoho celku. Za stěžejní bral přitom následující 4 námitky, a to: celkovou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, průkaznost důkazních materiálů z měření rychlosti vozidla žalobce – manipulace s podklady pro vydání rozhodnutí, žalobcem namítanou faktickou nemožností intenzivního snížení rychlosti vozidla během krátkého časového úseku a otázku neprovedení důkazního prostředku – návodu k obsluze měřícího zařízení.
29. Krajský soud stran vznesených námitek nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí upozorňuje, že ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí těmto požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).
30. Nutno konstatovat, že absence vypořádání námitek vznesených v odvolacím řízení by v obecné rovině mohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.

31. Krajský soud v tomto směru podotýká, že obě správní rozhodnutí jsou srozumitelná, jejich argumentace je opřena o relevantní důvody a podklady, z nichž správní orgány vycházely, a z obou rozhodnutí vyplývají zcela zřetelné motivy, které oba správní orgány vedly k jejich vydání. Je z nich totiž patrné, proč rozhodly, jak je uvedeno ve výroku jejich rozhodnutí, z jakých podkladů pro vydání rozhodnutí vycházely a vysvětlily, proč námitky žalobce považují za nedůvodné. Napadené rozhodnutí a potažmo rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně z toho důvodu soud nepřezkoumatelnými neshledal.
32. Žalobce dále zpochybňoval samotné pořízení a nakládání s důkazními materiály, přičemž shledal, že s nimi mohlo být v průběhu řízení před správními orgány manipulováno.
33. Krajský soud nejprve konstatuje, že se v tomto směru ztotožňuje se závěry správních orgánů, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn dostatečně. Kromě záznamu o přestupku z radaru s fotografiemi předmětného automobilu, kde je zřetelně čitelná SPZ automobilu, je třeba také vycházet z oznámení o přestupku, úředního záznamu, ověřovacího listu a dokladu o proškolení policistů, kteří se na předmětném měření podíleli. Všechny tyto podklady pro vydání rozhodnutí správní spis obsahuje. Jsou v něm rovněž založeny tři fotografie měřeného automobilu, videozáznam a v nyní projednávané věci byla dále kromě výše uvedeného realizována také výpovědi svědků - zasahujících policistů. Ti v průběhu ústního jednání konaného správním orgánem I. stupně dne 9. 7. 2018 konzistentně tvrdili, že měřicí zařízení bylo použito v souladu s návodem k obsluze a navíc měli po celou dobu měření vozidlo žalobce nadohled. Není proto pochyb, že měřeno bylo právě stěžovatelovo vozidlo, jehož ten byl řidičem.
34. Oba svědci dále popsali (stejně jako správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 5-9) postup ukládání snímků radaru s vysvětlením, proč nemůže dojít k manipulaci s fotografiemi. Všechny pořízené snímky jsou v nezměnitelné podobě uloženy na pevném disku radarového měřiče. Ke stažení předmětných informací má přístup pouze vedení dálničního oddělení. Dle obou svědků byl navíc měřicí přístroj v pořádku nastaven a jeho provoz probíhal v souladu s návodem k obsluze. Dlužno podotknout, že údaje o tom, že právě konkrétní policisté byli proškoleni k manipulaci s předmětným rychloměrem, lze nalézt ve správním spisu.
35. Krajský soud dále poukazuje na to, že policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka (blíže např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 –

- 114, či ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015 - 42). Žalobcem tvrzená možnost manipulace se snímky tudíž není důvodná. Upravená fotografie zmocněncem žalobce nikterak nevypovídá o způsobu fungování rychloměru ani v žádném ohledu nepotvrzuje možnost manipulace se snímky. Krajský soud přitom nenalezl jakékoli indicie, které by nasvědčovaly zaujatosti policistů či jiných osob, a dalších skutečností, které by mohly mít vliv na věrohodnost použitého důkazu – záznamu o naměřené rychlosti. Žádné takové indicie neposkytl ani sám žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). Skutečnost, že by policisté a jiné osoby manipulující s fotografiemi zcela svévolně a účelově prováděli jejich montáže a koláže a poté je libovolně používali, je pouze ničím nepodloženou a stěží pravděpodobnou spekulací. Samotná skutečnost, že obviněný nesouhlasí s obsahem pořízeného kamerového záznamu, nemůže vést k závěru o manipulaci s tímto důkazem.
36. Žalobce navíc nastínil tuto otázku ve zcela obecné rovině, nevyzdvihl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno učinit závěr o tom, že nějaká osoba měla skutečný zájem na tom, aby snímky z předmětného rychloměru pozměnila, či s nimi manipulovala nestandardním způsobem. Krajský soud zastává názor, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení o přestupku. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti, tj. že zcela teoreticky mohl kdokoli se snímky manipulovat, bez dalších okolností budících podezření, že tomu tak skutečně bylo. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
37. Zcela irelevantní se pak ve světle výše uvedeného jeví návrh žalobce na provedení důkazu Smlouvou o nájmu zařízení pro měření rychlosti ze dne 26. 10. 2015, týkající se obce Milevsko, či žalobcem pozměněný podkladový materiál. Tyto důkazy by do předmětné věci nemohly přinést žádnou relevantní informaci, která by mohla jakkoliv ovlivnit rozhodování v této konkrétní věci. Nepříléhavé je rovněž jeho doporučení stran možnosti jiného způsobu měření rychlosti vozidel a jeho odkaz na soukromou spol. Gornex. Paradoxní je přitom skutečnost, že to byl právě žalobce, který namítal, že žalovaný opírá svá vysvětlení o vyjádření soukromé společnosti, přičemž on sám činí totéž. Krajský soud tak uzavírá, že námitka žalobce týkající se manipulace s podkladovými materiály pro vydání napadených rozhodnutí nemůže obstát.
38. Výše učiněný závěr lze přitom vztáhnout i na námitku ohledně neprovedení důkazu – návodu k obsluze rychloměru LaserCam4. Krajský soud navíc doplňuje, že je již judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně dovozeno, že pro prokázání nejvyšší povolené rychlosti je zcela dostačující, pokud spisový materiál obsahuje oznámení přestupku policie a úřední záznam, záznam z měřicího zařízení a platný ověřovací list k měřicímu zařízení (srov. v rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54). Ve správním spise stěžovatele jsou všechny jmenované listiny obsaženy, nelze proto přisvědčit jeho námitce, že dokazování provedené správními

orgány bylo nedostatečné a měly být provedeny důkazy další. Konkrétně návodem k obsluze rychloměru LaserCam4 či provedením tzv. kontrolních součtů.

39. Stěží může obstát i námitka faktické nemožnosti intenzivního snížení rychlosti vozidla během krátkého časového úseku. Žalobce má za to, že by muselo dojít ze strany řidiče k intenzivnímu brzdění. Jak se podává z obsahu správního spisu, snímky zachycující vozidlo byly odlišného druhu. Jednalo se jednak o ty, na nichž byla zachycena skutečná rychlost vozidla, jeden snímek pak zachycoval registrační značku vozidla. Ten měl totiž sloužit pouze pro bližší identifikaci vozidla žalobce – v danou chvíli nebyla rychlost měřena. Bylo tak postaveno najisto, proč je na určitých snímcích odlišná naměřená hodnota, tedy 146 km/hod. a 0 km/hod.
40. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je generován automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Rychlost vozidla byla zjištěna měřením rychloměrem LaserCam4, umístěným ve vozidle Policie České republiky. O tomto měření byl pořízen záznam, který obsahuje zejména údaj o okamžité rychlosti měřeného vozidla 146 km/hod., který je objektivním důkazem, pořízeným automaticky. Nejde o důkaz závislý na vjemech policistů, ale na technické způsobilosti přístroje. Ta byla rychloměru, jakožto stanovenému měřidlu, ověřena zkouškou dne 1. 11. 2017 autorizovaným metrologickým střediskem (viz OVĚŘOVACÍ LIST č. 8012-OL-70413-17, vydaný dne 1. 11. 2017) s platností na jeden rok. Ze záznamu založeného ve správním spise je dále zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka; vozidlo je na fotografii uprostřed snímku. Ze snímku se jednoznačně podává, že změřeno bylo vozidlo žalobce.
41. Krajský soud tak znovu opakuje a shrnuje, že podklady, které jsou obsahem správního spisu, podávají ucelený obraz o tom, že se přestupek stal dne 22. 5. 2018 v 9:28 hod, na dálnici D11 v km 90 ve směru jízdy na Hradec Králové, osobním motorovým vozidlem značky BMW M6, r. z. X. Řidič vozidla – žalobce nerespektoval svislou dopravní značku "B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost", kterou byla nejvyšší dovolená rychlost v daném úseku snížena na 80 km/hod. (tuto skutečnost ani žalovaný nenapadal). Měřicím zařízením LaserCam4, výr. č. LE0498, byla vozidlu na vzdálenost 261,2 m naměřena hlídkou Policie ČR, Dálničního oddělení Pravy rychlost 146 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 % tedy byla vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 141 km/hod. Svědecké výpovědi dále potvrzují skutkový stav zjištěný správními orgány a doplňují dokazování natolik, že o něm nejsou pochybnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2020 č. j. 9 As 332/2019-34).
42. Krajský soud neshledal, že by v nyní projednávaném případě postupovaly správní orgány jinak, než je obvyklou praxí, tj. že by vybočily z pravomocí jim udělených, či nerespektovaly zákonné procesní postupy, přičemž skutkový stav, který jimi byl zjištěn, má oporu ve správním spisu, s jehož obsahem se žalobce měl možnost seznámit a případně jej doplnit.
43. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že společnost SWARCO Traffic CZ, Praha, která v ČR zastává pozici zástupce výrobce příslušného měřiče rychlosti, podala ucelené a komplexní informace ohledně ochrany dat zjištěných měřičem rychlosti – LaserCam4. Vysvětlila také, jaké okolnosti mohou způsobit nulové měření. Krajský soud upozorňuje,

že tyto materiály byly řádně založeny do spisového materiálu a rovněž s nimi se žalobce mohl seznámit. Není chybou správních orgánů, pokud pouze pro doplnění již tak dostatečně zjištěného skutkového stavu věci opatří další informace vztahující se k dané problematice, jestliže tak činí zákonným způsobem. Shodné závěry lze učinit i ohledně výše citovaného Stanoviska, které, jak již správně konstatoval žalovaný, je pouhým doporučením správním orgánům. Samotné posouzení a vyhodnocení věci je záležitostí příslušného správního orgánu.

44. Krajský soud dal s ohledem na výše uvedené za pravdu žalovanému. Nezbylo mu, než žalobu, jako nedůvodnou, ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítnout.

V. Náklady řízení

45. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. srpna 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce